

TORTILLA FLAT

JOHN STEINBECK

တီဘာဝ တီကော
လီ လီ ချ

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁) ဤဝတ္ထု “တော်တီလာဖလက်” (Tortilla Flat) သို့မဟုတ် “တို့ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ” ကို ပထမ အကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည် မှာ နှစ်ကာလအားဖြင့် ခုနစ်နှစ်နီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤမျှလောက်သော အချိန်ကာလအတွင်းတွင် ဤစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် စိတ်အား ထက်သန် နေကြသော ထုတ်ဝေသူများ နှင့် တွေ့ရသည် မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဝမ်းသာအားတက်စရာဖြစ်ခဲ့ရသည် သာမက စိတ်ကြည်နူး ချမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ထိုမျှသာမကပါ ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်စဉ်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည့် “ခံစားမှုများ” ကိုပါ ပြန်ပြောင်းသတိရမိခဲ့ပါ ၏။

(၂) ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ခဲ့သည် မှာ ကြိုက်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဟူ၍ မည်မည်ရရ တခမ်းတနားမရှိဘဲ ဇာတ်ကောင်များကို ဝိပြင်စွာ အသက်သွင်းထားနိုင်သည့် မူရင်း စာရေးဆရာ၏ စာရေးခြင်း အတတ်ပညာကို ကြိုက်သည်။ ။ ပြီးသည့်အခါ ပြီးရပြီး၊ ရယ်သည့်အခါရယ်ရသည့် အထွေအထွေများ ၊ သရော်သံများ ဖြင့် ပြည့်နေသည့် အရေးအသားများကို နှစ်သက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ထံသို့ ပေးချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ပြန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့သော်လည်း ဤဝတ္ထု၏ အခန်းငါးခန်းပြန်အပြီးတွင် “မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မယုံကြည်သော စိတ်” ဝင်လာသည် ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရလျှင် သို့မဟုတ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် “ကိုယ့် စာဖတ်ပရိသတ်ပေါ် ကိုယ် မယုံကြည်သောစိတ်” ဝင်လာခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ဤစိတ် ဝင်လာခြင်းမှာ လည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။

ဤဝတ္ထုသည် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဟူ၍ မည်မည်ရရ မရှိသောဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ ပရိသတ် အများ စုကြိုက်တတ်သည့် အထိုးအကြိတ် အပစ်အခတ်နှင့် အသတ်အဖြတ်ဟူ၍ လုံးဝမပါသောဝတ္ထု ဖြစ်နေသည် ။ လွမ်းစရာ၊ ဆွေးစရာနှင့် ရင်နွေးစရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းဟူ၍ လည်း လုံးဝမပါသောဝတ္ထု ဖြစ်နေသည် ။

ဤအကြောင်းများကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဤစာအုပ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလားဟူသော သံသယဝင်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ယင်းသံသယ၏ ခြောက်လှန့်မှုသည် ကြီးမားလှသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ပြန်လက်စ ဤစာအုပ်ကို ဆက်၍ မပြန် တော့ဘဲ ရပ်ထားခဲ့ပါသည် ။ ဤစာအုပ်ကို ဆက်မပြန်ဘဲ ရပ်ထားသည့် တစ်နှစ်နီးပါးကာလ အတွင်း အခြားစာအုပ် သုံးအုပ် ဆက်တိုက် ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။

(၃) တစ်ရက်တွင် မူ ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုစာမူကို အပျင်းပြေသဘောဖြင့်ပြန်၍ ဖတ်မိသည် ။ ထိုအခါ -

“ပထမ အချုပ်ထဲရောက်စတွင် ကြမ်းပိုးများက သူ့အား

အနှောင့်အယှက်ပြုခဲ့ကြ၏။ သို့ သော်လည်း ကြမ်းပိုးများက သူ့အရသာကို ကောင်းစွာသိသွားကြပြီး သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ ၏ ကိုက်ခဲမှုများကို မဖြုန်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့ သည် နှစ်ဦး နှစ်ဖက် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတွဲ၍ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည် ” ဟူသော အရေးအသားမျိုး၊

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဆင်းရဲနေတဲ့ အခါမှာ တွေးတတ်တယ်ကွ၊ တကယ်လို့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိ လာရင် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေမျှသုံးမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံလည်း ရလာရော စေတနာလည်း ဝေးရာကို ပြေးပါလေရော” ဟူသော စာပိုဒ်မျိုး၊

“အမြင့်မြတ်ဆုံးသော သုစရိုက်များကို ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည့် စိတ်သည် အယုတ်ညံ့ဆုံးသော ဒုစရိုက်မှုများကိုလည်း ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည် ” ဟူသော စာပိုဒ်မျိုးနှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ပြီးမီရယ်မီပြန်ပါ သည် ။ ထိုအခါ ဤဝတ္ထုကို စာဖတ်ပရိသတ်ထံ ပို့ပေးလိုစိတ်သည် တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာပြန်သည် ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန် ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။

(၄) ဤဝတ္ထု “တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ” သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ် စာပေနိဘယ်ဆုရ ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး “ဂျန်စတီန်းဘက်” ၏ လက်ရာဖြစ်သည် ။ သူ၏ “ဒေါသမာန်” (The Grapes of Wrath)၊ “တို့ ပိုင်တဲ့ မြေ” (Or Mice and Men) နှင့် “ပုလဲ” (The Pearl) စသော ဝတ္ထုများကဲ့သို့ ပင် ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် ထူးခြားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်သည် ။ “ဒေါသမာန်” သည် စနစ်တစ်ခု၏ ပြောင်းလဲမှုနှင့် လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့မှုတို့ ကြောင့် ဖရိုဖရဲပြိုကွဲကာ အခြေပျက်အနေပျက်

ဖြစ်သွားရသော လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ ဘဝကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားလာအောင် ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။ ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ “လူမှုအနိဋ္ဌာရုံ” များကို မီးမောင်းထိုးပြထားသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်၏။

“တို့ ပိုင်တဲ့ မြေ”သည် လယ်ယာလုပ်သားဘဝမှ မြေမဲ့ယာမဲ့ဖြစ်ကာ အခြေအနေမဲ့သွားရသော လူနှစ်ယောက်၏ ထူးခြားသော သံယောဇဉ်နှင့် ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ကို ခြယ်မှုန်းပြသထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။ “ပုလဲ” သည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အဖိုးထိုက်တန်သည့် ပုလဲကြီးတစ် လုံးကိုရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လောဘ ဒေါသ မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်းရိုက်ခတ်ကာ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ကြီးစွာ ဆင်းရဲသွားရရှာသည့် တံငါသည် မိသားစုတစ်ခု၏ ဒုက္ခကို ရေးဖွဲ့ထားသောဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ။

ဤဝတ္ထု “တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ” မှာ မူ စပိန်၊ ရက်အင်ဒီးယန်း၊ မက္ကဆီကန်နှင့် ကော့ကေစီယန် လူမျိုးများ သွေးချင်နှော၍ ပေါက်ဖွားလာသည့် “ပီဆာနိုး” (Paisanos) ဟု ခေါ်သော လူမျိုးစု တစ်ခု၏ ဘဝကို ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

(၅) ဂျန်စတိန်းဘက်သည် မိခင်ကျောင်းဆရာမ၏ ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးမှုကြောင့် ငယ်စဉ် ကတည်းက စာကောင်းပေကောင်းများ ဖတ်ခြင်းတွင် ဝါသနာထုံခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက စာရေးဆရာဖြစ်ချင်စိတ် ပြင်းပြခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ သူ၏ မွေးရပ် ဇာတိ ဆလိုင်းနတ်စ် အထက်တန်းကျောင်းမှ ပညာသင်ကြားနေစဉ်ကတည်းက သူသည် ကျောင်း မဂ္ဂဇင်း၌

ဆောင်းပါးများ ရေးခဲ့သည် ။ စတင်းဖို့ ဒ်တက္ကသိုလ်သို့
ရောက်သွားသည့်အခါတွင် လည်း တက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေသမျှ
စာစောင်များ နှင့် မဂ္ဂဇင်းများ ၊ သိပ္ပံဆောင်းပါးများ ၊ ကဗျာများ နှင့်
သရော် စာများကို အဆက်မပြတ်ရေးခဲ့သည် ။ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်၍
အပြင်လောကသို့ ရောက်သည့်အခါ ဂျွန်စတိန်းဘက်သည်
သူ့ကျောင်းသားဘဝက ရေးထားခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများကို ထုတ်ဝေနိုင်ရန်
အားထုတ်သည် ။ သို့သော်လည်း သူ့ဝတ္ထုတိုများ အပေါ်
စိတ်ဝင်စားသည့် ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးမျှ မတွေ့။

ကံအားလျော်စွာ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် သူ၏ “ရွှေဖလား” (Cup Gold)
အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထု ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည် ။ ထိုဝတ္ထုမှာ
သူတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက စတင်ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထု ဖြစ်၍
ခြောက်ကြိမ်တိတိ ပြန်လည်ပြင်ဆင် ရေးသားထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။
၁၇-ရာစုအတွင်းက ကျော်ကြားခဲ့သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
ပင်လယ်ဓားပြကြီး “ဟင်နရီမော်ဂန်” (Henry Morgan)
(နောင်အခါတွင် ဂျမေကာကျွန်း၏ ဘုရင်ခံဖြစ်လာသူ) ၏
အကြောင်းကို နောက်ခံထား၍ ဇာတ်အိမ်
တည်ထားသောဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ စိတ်ကူးယဉ်မှု အများ အပြားဖြင့်
မွမ်းမံရေးဖွဲ့ထားသော ဤဝတ္ထုကို လူကြိုက်များ လိမ့်မည်ဟု
ဂျွန်စတိန်းဘက်က မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ့မျှော်လင့်သလို
ဖြစ်မလာဘဲ စိတ်ဝင်စားသူ မရှိသလောက် အဖြစ်မျိုးနှင့်သာ
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် “မသိသော ဘုရားသခင်သို့” (To A God
Unknown) ဝတ္ထုနှင့် “ကောင်းကင်ဘုံမှ စာကျက်မြေများ ” (The
Pastures of Heaven) ဝတ္ထု ထွက်ခဲ့ပြန်သည် ။ ထိုနှစ်အုပ်မှာ လည်း
ပရိသတ်မကြိုက်သဖြင့် အောင်မြင်မှုနှင့် ဝေးခဲ့ရပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏

လေးအုပ်မြောက်ဖြစ်သော “တော်တီလာဖလက်တ်” သို့မဟုတ် “တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ” ဝတ္ထုစာမူသည် ထုတ်ဝေသူမရှိတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲ၌ သောင်တင်နေခဲ့ရလေတော့၏။

(၆) ယင်းကဲ့သို့ သောင်မတင်ရေမကျ ဖြစ်နေခိုက်တွင် ဂျန်စတိန်းဘက်အား အထောက်အကူပြု သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသည် ။ နယူးယောက်မြို့မှ အယ်ဒီတာတစ်ဦး ဖြစ်သော “မတ်စကယ်ကိုဗီစီ” သည် ရိုကာရိုမြို့သို့ အလည်သွားရ၏။ စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရာမှ ဂျန်စတိန်းဘက်၏ နောက်ပိုင်းထွက်သည့် ဝတ္ထုနှစ်အုပ်ကို တွေ့သည် ။ အပျင်းပြေသဘော ဖြင့် ဝယ် လာပြီးဖတ်သည် ။ ဖတ်ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်တွင် ဂျန်စတိန်းဘက်အား အလားအလာရှိနေ သည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု မြင်လာသည် ။

စာပေဝေဖန်ရေးဆရာ “ဝီလျံရိုးစ်ဘက်နက်” (William Rose Benet) က “တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ” မှ ဇာတ်ကောင်များ သည် ကလေးဆိုးများ နှင့် တူသည် ။ သူတို့ သည် မည်သည့်အရာကိုမှ အလေးအနက်မပြုကြ။ အရာရာတိုင်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားကြသည် ။ သူတို့ သည် ကိုယ် ကြိုက်သလိုနေပြီး ကိုယ်ကောင်းသည် ထင်ရာကို လုပ်နေကြသော “ပျော်ပျော်နေ သေခဲ ဝါဒသမားများ ” ဖြစ်ကြသည် ။ ဤလူစုကိုပင်လျှင် ဂျန်စတိန်းဘက်က ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်၊ သနား ကြင်နာစိတ်တို့ ဖြင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည် ။ အထူးသဖြင့် သူ၏ ကရုဏာမကင်းသော သရော်မှုကလေးများကို သိမ်မွေ့စွာ ဖွဲ့ဆိုထားသည် ကို တွေ့ရသည် ဟု ဆိုခဲ့သည် ။ စာပေပညာရှင် “အလန် ထရက်ချ်တင်းဘာ့ဂ်နှင့် ဘင်ဂျာမင်ဒီမော့” (Alan Trachtenberg and Benjamin De Malt) တို့ ကမူ “ဂျန်စတိန်းဘက်”၏ တို့ ဘဝတို့

ကမ္ဘာသည် ဇာတ်လမ်းကို အသားပေးသည့်ဝတ္ထုမဟုတ်၊
ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို အလေးအနက်ပြုသည့် “စရိုက်ဖော်ဝတ္ထု”
ဖြစ်သည် ။ စရိုက်ဖော်ရင်းမှ ပင် ဘဝ၏ အမြင်များကို
သုံးသပ်တင်ပြသွားသည် ဖြစ်ရာ ယင်းသုံးသပ်တင်ပြချက်များကို
မြင်အောင် ကြည့်နိုင်ကြဖို့ လိုပေသည် ဟု ဝေဖန်ခဲ့ကြသည် ။

(၇) ဤဝတ္ထု “တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ” ကို မြန်မာပြန်စဉ်က
ကျွန်တော့်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် “မဝံမရဲစိတ်” ကို အထက်တွင်
ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော်လည်း ဤစာအုပ်ထွက်လာသည့်
အခါ စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်လက်ခံသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်
ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည် ။ ဤစာအုပ်ကို နှစ်သက်လက်ခံကြောင်း
ဝေဖန်ပြောဆိုသံများကိုလည်း ကြားခဲ့ သိခဲ့ရပါသည် ။ ထိုအခါ “ကိုယ့်
စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ် ကိုယ်မယုံကြည်သောစိတ်” ဝင်ခဲ့မိခြင်း၏
အပြစ်ကို ကျွန်တော် မြင်လာခဲ့ပါ သည် ။ ဤအပြစ်အတွက်
စာဖတ်ပရိသတ်က ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု
မျှော်လင့် ပါသည် ။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၉၄ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၉ ရက်။

* * *

နိဒါန်း

ဤဝတ္ထုသည် ဒင်နီ၏ အကြောင်း၊ ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများ အကြောင်းနှင့် ဒင်နီတို့ အိမ် အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။ ထိုအရာသုံးခုမည်ကဲ့သို့ ပေါင်းစပ်ပြီး တစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားသည် ကို ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုထဲ၌ ဒင်နီ၏ အိမ်အကြောင်းပြောသည့်အခါ သစ်သားအမိုး၊ သစ်သား အကာ လွှာချင်းနှင့် ထုံးဖြူများ သုတ်ထားသော ကက်စတိုင်းလ်ဟု ခေါ်သည့် စပိန် တောနှင်းဆီရိုင်း များ အုံ့လိုက်ကျင်းလိုက် ပေါက်ရောက်နေသော အဆောက်အအုံတစ်ခုအကြောင်းကိုသာ ကွက်၍ ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ ဒင်နီ၏ အိမ်အကြောင်း ပြောနေသည့်အခါ လူတစ်စုအကြောင်းကိုပါ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည် ဟု နားလည်ဖို့ လိုသည်။ ။ ထိုလူတစ်စုအတွင်း ပေါက်ဖွားလာသည့် သာယာမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှု၊ ကိုယ်ချင်းစာမှုနှင့် ကူညီရိုင်းပင်းမှု၊ နားလည်ရခက်လောက်အောင် နက်နဲလှသည့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုများ အကြောင်းကိုပါ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည် ဟု နားလည်ဖို့ လိုသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ဒင်နီ၏ အိမ်သည် အင်္ဂလန်ပြည်ရှင်ဘုရင် အာသာ ညီလာခံကျင်းပရာနေရာနှင့်တူ၍ ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများ သည် ထိုညီလာခံတွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည့် နိုက်ခေါ် သူရဲကောင်းများ နှင့် တူကြ သောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ပြင်လည်း ဤဝတ္ထုသည် ထိုအုပ်စုကလေး
မည်ကဲ့သို့တည်ရှိလာသည် ၊ လှပ၍ အမြော်အမြင်ရှိသော
လူ့အဖွဲ့အစည်းလေး တစ်ရပ်အဖြစ် မည်ကဲ့သို့ ရှင်သန်လာသည် ၊
မည်ကဲ့သို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည် စသည် များကို ဖော်ပြထားသော
ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုသည် ဒင်နီ သူငယ်ချင်းများ ၏ စွန့်စားခန်းများ ၊
သူတို့ လုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုများ ၊ သူတို့ ၏ အတွေးအခေါ်များ နှင့်
သူတို့ ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများကိုလည်း ဖော်ပြသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် ဤဝတ္ထုသည် ထိုအုပ်စုကလေးအတွင်းရှိ
နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသည့် အရာ ဟူသမျှ မည်ကဲ့သို့
ကွယ်ပျောက်သွားကြရသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ဤအုပ်စုကလေး
မည်ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ မည်ကဲ့သို့ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရသည်
ကိုလည်းကောင်း ပြောပြလေသည် ။

ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၏ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာရှိ
မြို့ဟောင်းတစ်မြို့ဖြစ်သော မွန်ထရေးမြို့တွင် ဤအကြောင်းအရာများ
သည် လူသိများ ပြီး ထင်ရှားသောအရာများ ဖြစ်၏။ ထပ်တလဲလဲ
ပြောနေကြသည့် အကြောင်းအရာလည်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်
တခမ်းတနား ချဲ့ကား၍ ပင် ပြောဆိုတတ်ကြသည် ။ တကယ်တော့
ဤဖြစ်စဉ်များကို ပေထက်အကွာရာတင်၍ မှတ်တမ်းတင်ထားပါက
ကောင်းပေလိမ့်မည်။

သို့မှ သာလျှင် နောင်အနာဂတ်ကာလတစ်ခုအတွင်း၌ ရှိလာမည့်
ပညာရှင်များ သည် ဤပုံပြင် ဝတ္ထုများကို ကြားကြသည့်အခါ
အာသာဘုရင်၏ အကြောင်း၊ ရိုလန်၏ အကြောင်းနှင့် ရော်ဗင်ဟု ၏
အကြောင်း ပြောသည့်အခါ သုံးနှုန်းပြောဆိုကြသကဲ့သို့ ပြောဆိုခြင်း

ပြုကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ “ဒင်နီ ဆိုတဲ့ လူမရှိဘူး၊ ဒင်နီရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ ဒင်နီရဲ့ အိမ်ဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ ဒင်နီဆိုတာ စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်ဆင်းကိုးကွယ်နေတဲ့ နတ်တစ်ပါးပါ။ သူ့ရဲ့ ရည်ညွှန်းထားတဲ့ ရှေးဟောင်းအမှတ် အသားတွေပါ” ဟု လည်း ပြောကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခါ ဤဖြစ်စဉ်သမိုင်းကို မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ဤဖြစ်စဉ်များ အပေါ်၌ စိတ်ချဉ်ပေါက်နေကြသော ပညာရှင်များ ၏ နှုတ်ခမ်းများ ဆီမှ သရော်သံ လှောင်သံများကို ကြားကြရတော့မည်မဟုတ်။

မွန်ထရေးမြို့သည် တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ ဆင်ခြေလျှောပေါ်၌ တည်ရှိသည် ။ သူ့အောက်ဘက် အနိမ့်ထဲတွင် ပြာသောပင်လယ်တွေရှိ၍ သူ့နောက်ဘက်တွင် မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်မည်းမည်း များ ဖြင့် ပြည့်နေသည့် တောအုပ်တစ်ခုရှိသည် ။ မြို့၏ အနိမ့်ပိုင်းများ တွင် အမေရိကန်များ ၊ အီတလီ များ ၊ ငါးဖမ်းလုပ်သားများ နှင့် စည်သွတ်ဘူး စက်ရုံအလုပ်သမားများ နေထိုင်ကြသည် ။ သို့သော် လည်း တောင်ကုန်းအပေါ်ဘက်ရှိ မြို့ဆင်ခြေဖုံးနှင့် တောအုပ် ထိတွေ့ ဆက်စပ်နေသော နေရာ၊ ကတ္တရာစေးနှင့် လုံးဝ အထိအတွေ့မရှိသော နေရာနှင့် လမ်းထောင့်များ တွင် လမ်းမီးတိုင်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသောနေရာများ ၌ မူ မွန်ထရေးမြို့၏ မြို့သူမြို့သားဟောင်းများ နေထိုင်လျက်ရှိကြလေသည် ။ သူတို့ သည် ရှေးအခါက ဝေလနယ်အတွင်း၌ ရှေးဟောင်း ဘရီဘွန်လူမျိုးများ အခိုင်အမာ အခြေစိုက် ခဲ့ကြသည့်နည်းတူ ထိုနေရာများ တွင် အခိုင်အမာ အခြေစိုက်၍ နေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့ ကား “ပီဆာနီး” များ ဖြစ်သည် ။

သူတို့ သည် ပေါင်းမြက်များ အလွန်ထူထပ်သော ခြံဝင်းများ အတွင်းရှိ သစ်သား အိမ်အို အိမ်ဟောင်းများ ထဲ၌ နေကြသည် ။ တောအုပ်အတွင်းမှ ထင်းရှူးပင်များ သည် အိမ်ကြိုအိမ်ကြားများ တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည် ။ ပီဆာနိုးများ သည် စီးပွားရေးဝါဒနှင့် ကင်း သူ များ ဖြစ်၏။ အလွန်ရှုပ်ထွေးသော အမေရိကန် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း နည်းစနစ်များ နှင့်လည်း လွတ်ကင်းနေသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ ထံတွင် ခိုးယူစရာပစ္စည်းလည်း မရှိ၊ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်စရာ ဟူ၍ လည်း ဘာမှ မရှိ၊ အပေါင်ခံစရာပစ္စည်းလည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိသဖြင့် ထိုစီးပွားရေးစနစ်သည် သူတို့ လူစုကို အလွန် ပြင်းထန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်။

ပီဆာနိုးတစ်ဦးဆိုသည် မှာ ဘာလဲ၊ သူသည် စပိန်၊ ရက်အင်ဒီးယန်း၊ မက္ကဆီကန် နှင့် ကော့ကေးဆီယန်းသွေးများ ရောနှောပေါင်းစပ်ထားသူဖြစ်သည် ။ သူ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ သို့မဟုတ် နှစ်ရာခန့်က ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်အတွင်း၌ နေထိုင် ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည် ။

သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီဆာနိုးလေသံဖြင့်ပြော၍ စပိန်စကားကိုလည်း ပီဆာနိုးလေသံ ဖြင့်ပင် ပြောသည် ။ သူ့ကို ဘာလူမျိုးလဲဟု အမေးခံရသည့်အခါ သူသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စပိန် လူမျိုးစစ်စစ်ဖြစ်သည် ဟု ဒေါသတကြီး အဖြေပေးပြီး သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်တင်ကာ အဖြူ ရောင်သမ်းနေသည့် သူ့လက်မောင်းအတွင်းသားနုကို ပြသည် ။

ရွံ့စေးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဆေးတံတစ်ချောင်း၏ အရောင်ကဲ့သို့ အညိုရောင်သမ်းနေသည့် သူ၏ အသားရောင်သည်

နေလောင်ဒဏ်ခံထားရကြောင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည် ။ သူသည် ပီဆာနိုး တစ်ဦးဖြစ်၍ မွန်ထရေးမြို့၏ အပေါ်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ “တော်တီလာဖလက်” ဟု ခေါ်သော ရပ်ကွက်အတွင်း၌ နေထိုင်သည် ။

ဒင်နီသည် ပီဆာနိုးတစ်ဦးဖြစ်၍ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ မွေးဖွားကြီးပြင်း လာရသူဖြစ်ရာ လူတိုင်းက သူ့ကိုခင်ကြသည် ။ သို့သော်လည်း သူသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက် ၏ ကလေးများ ထဲမှ ကလေးတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်၏။ အခြားကလေးများ နှင့်မတူအောင် တမူထူးခြား သည့် ကလေးတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပေ။ သူသည် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူတိုင်းလိုလိုနှင့် သွေးသား တော်စပ်မှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်မှုရှိနေသူ ဖြစ်၏။

တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ အိမ်ငယ်နှစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်နေသော သူ့အဘိုးသည် အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ရုံသာမက သူ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအတွက် အများ ၏ လေးစားမှုကို ခံယူနေသူလည်း ဖြစ်သည် ။ အကယ်၍ တစ်နေ့တခြား ကြီးပြင်းလာနေသော ဒင်နီသည် သစ်တောထဲသွား၍ အိပ်နေခြင်း၊ နွားခြံကြီးများ ထဲဝင်၍ အလုပ်လုပ်နေခြင်း၊ မပေးလို မကမ်းလိုသူများ ထံမှ သူ့အတွက် အစားအစာနှင့် ဝိုင်အရက်များ လုယူခြင်း စသည် များကို နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် လုပ်နေခဲ့ပါမူ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေခြင်းများ သည် သူ့တွင် အလွန်ဩဇာညောင်းသော ဆွေမျိုးညာတိများ မဟုတ်ပေ။ ဒင်နီသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးညက်ညက်၊ အသားမည်းမည်း အရပ်ပုသော်လည်း တက်တက်ကြွကြွရှိသည် ။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် သူ့ခြေထောက်များ သည် မြင်းတစ်ကောင်၏

ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ အကွေးအတိုင်း ကွေးလာနိုင်သည်
အထိခွင်လာခဲ့လေသည်။ ။

ယခုကဲ့သို့ ဒင်နီအသက်
နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ဂျာမနီနှင့် စစ်ဖြစ်ပြီ
ဟူသော ကြေညာချက်ထွက်လာသည် ။
စစ်သတင်းကြားသိရသောအချိန်တွင် ဒင်နီနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်း ပီလွန်
(ပီလွန်သည် ဘွတ်ဖိနပ် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းပြုတ်၍
ယောင်သုံးဆယ်ဖြစ်နေ သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။) တို့ သည်
ဝိုင်နှစ်ဂါလန် ပုလင်းများ ဖြင့် သောက်ပွဲကြီးကျင်းပနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ။
ကုန်တင်ကုန်ချ အထမ်းသမားကောင်ကြီး ဂျိုးသည်
ထင်းရှူးပင်များကြားမှ တလက်လက်ထွက်နေသော
ပုလင်းအရောင်များကို မြင်သည်။ ။ ထိုအခါ သူသည် ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့
ထံရောက် လာပြီး အရက်ဝင်သောက်လေသည်။ ။

ပုလင်းများ ထဲ၌ အရက်အတော်များများ လျော့လာသည် နှင့်အမျှ
နိုင်ငံချစ်စိတ်သည် လူသုံးဦး၏ ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။
ဝိုင်အရက်တစ်စက်မျှ မကျန်တော့သည့်အခါ တွင် သူတို့ သုံးဦးသည်
သူတို့ ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်နှင့် သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီ၏ လုံခြုံမှုအတွက်
လက်မောင်းချင်းချိတ်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး
မွန်ထရေးမြို့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။

စစ်သားစုဆောင်းရေး စခန်းတစ်ခုရှေ့အရောက်တွင် သူတို့ သည်
အမေရိကန်နိုင်ငံတော်ကြီး အခွန်ရှည်ပါစေဟု ကျယ်လောင်စွာ
အော်ဟစ်၍ ဆုတောင်းပြီး ဂျာမနီနိုင်ငံကို အရေဆုတ်ပစ်မည်ဟု
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကြွေးကြော်ကြသည် ။ သူတို့ သည်

ဂျာမန်အင်ပါယာကြီးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေး တိုင်းထွာကြသည် ။
ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကျိန်ဆဲကြသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ ၏ အသံများကြောင့်
စစ်သားစုဆောင်းရေးစခန်းမှ တပ်ကြပ်ကြီးသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ
လန့်နိုး လာပြီး ယူနီဖောင်းကို ကသုတ်ကရက်ဝတ်ကာ
အပြင်သို့ထွက်လာသည် ။ ဆူဆူညံညံလုပ်နေကြသော သူတို့ လူစုကို
ငြိမ်ဆိတ်သွားအောင် လုပ်သည် ။ ပြီးတော့ သူတို့ ကို တပ်သားများ
အဖြစ် လက်ခံစာရင်းသွင်းရန် သူ့ခုံတွင် ထိုင်သည် ။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူတို့ ကို သူ့ခုံရှေ့၌ တန်းစီ၍ ရပ်ခိုင်းသည် ။ သူတို့
သည် အရပ်သောက်လွန် ၍ ကာယိန္ဒြေ ပျက်ခြင်း ရှိမရှိ ဟူသော
စစ်ဆေးချက်မှ တစ်ပါး အခြားစစ်ဆေးချက်ဟူသမျှကို
အောင်မြင်ကြသည် ။ ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးက ပီလွန်ကို စတင်၍
မေးခွန်းများ မေးသည် ။

“မင်း ဘယ်တပ်ကို ဝင်ချင်သလဲ”

“ကျုပ်ကတော့ နေရာမရွေးဘူး” ဟု ပီလွန်က
ခပ်ပျော်ပျော်လေသံဖြင့် ဖြေသည် ။

“ငါတို့ ကတော့ မင်းလိုကောင်မျိုးတွေကို ခြေလျင်တပ်အတွက်
လိုနေတယ်ကွ” ဤသို့ဖြင့် ပီလွန်သည် ခြေလျင်တပ်သားအဖြစ်
စာရင်းသွင်းခံရသည် ။

ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့မျက်နှာကို ကောင်ကြီးဂျိုးဘက်သို့
လှည့်လိုက်သည် ။ ဂျိုးမှာ အမူးပြေစ ပြုနေပြီ။

“မင်းကကော ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်” ဟု ကောင်ကြီးရှိုးက စိတ်မချမ်းမြေ့သဖြင့် ပြောသည်။ ။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့ကိုလည်း ခြေလျင်တပ်မှာ ပင်စာရင်းသွင်းလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မတ်တတ်ကြီး အိပ်ပျော်နေသော ဒင်နီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ။

“ကဲ မင်းကကော ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ဟား”

“ငါ မေးနေတယ်၊ ဘယ်တပ် ကြိုက်သလဲလို့”

“ဘာတပ်လဲ”

“မင်း ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

“ကျုပ်လား၊ ကျုပ် ဘာမဆို လုပ်တတ်တယ်”

“မင်း အရင်က ဘာလုပ်ဖူးသလဲ”

“ကျုပ်လား၊ ကျုပ်က လားရေဆုတ်တဲ့ ကောင်ပဲ”

“အိုး ဟုတ်လား၊ မင်း လား ဘယ်နှစ်ကောင်လောက် ထိန်းနိုင်မလဲ”

ဒင်နီက အလွန်ဂရုမစိုက်သည့် အမူအရာဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်းလိုက်သည်။ ။

“ခင်ဗျားမှာ လား ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိလဲ”

“သုံးသောင်းလောက်ရှိတယ်” ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောသည်။ ။

ဒင်နီက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ယမ်းလိုက်ပြီး

“သူတို့ ကို ကြိုးနဲ့ ချည်လိုက်ဗျာ” ဟု ဆိုသည်။ ။

ထို့ကြောင့် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး
ဒင်နီသည် တက္ကဆတ်ပြည်နယ် သို့ သွားကာ လားများကို
ကျောင်းနေရ၏။ ပီလွန်ကတော့ ခြေလျင်တပ်နှင့်အတူ
အိုရီးဂွန်းပြည်နယ် အတွင်း၌ လှည့်လည်သွားနေရပြီး
ကောင်ကြီးဂျိုးကတော့ ထောင်ကျသွားလေသည် ။

* * *